

HETTA VAR NÓGV ÓTRÚLIGARI ENN VIT TORDU AT DROYMA UM

ÚR BRASIL TIL FØROYAR AT GIFTAST Í gjár var eitt heilt sermerkt brúdleyp í Tvøroyrar kirkju har eitt par var komið heilt úr Brasil til Tvøroyr at giftast, tí tey kunnu ikki hugsa sær nakra betri stað í heiminum at geva hvørjum ørðum sítt jaorð, enn í fantastisku Føroyum

Áki Bertholdsen

Hetta var fullkomið!

Tað siga tey bæði Eduardo Trindade og Renata Teixeira.

Tey eru úr Brasil, men nú eru tey komin alla ta longu leið til Føroyar við einum endamáli, og tað var at giftast, tí tey kundu ikki hugsað sær eitt betri stað at givið hvørjum øðrum sit jaorð enn her í Føroyum.

Tey vórðu gift í Tvøroyrar Kirkju seinnapartin í gjár, og tá ið ið vit hittu tey í forkirkjunum beint eftir víglsuna, hildu tey bæði, at lutan hevði verið fullkomin, tí hetta hevði verið betri enn tey høvdu droymt um.

- Kenslan, tá ið prestur talaði fyri okkum, var heilt óverulig, tað fór um ein ylur ígjøgnum okkum, siga tey bæði.

Hugsaði leingi um Føroyar

Tann 36 ára gamli evna-verkfrøðingurin Eduardo Trindade og og 39 ára gamla Renata Teixeira, sum er bókaforður, eru blivin fullkomiliga burtur í Føroyum, bæði í náttúrinum, í fólkinum og í okkara mentan. Tey halda, at sjálvt veðrið í Føroyum er gott - hevði tað bara regnað eitt sindur minni, og hevði tað ikki verið heilt so nógvur mjørki.

Fyrstu ferð, tey hoyrdu um Føroyar, var í nítiárunum. Eduardo var dottin fram

á eina bók, kendi, brasilski ævintýrarin, Amyr Klink, hevði skrivað um, tá ið hann einsamallur á báti, legði til havs við Suðurljólinum í 1989, við tí endamáli at sigla heilt til Norðurljólinum. Ferðin tók honum 642 dagar, og á leiðini legði hann eisini at í Føroyum.

- Í bókini skrivar hann, at av øllum londum, har hann hevði verið, vóru Føroyar tað landið, honum dámdi eina best, sigur Eduardo

- Eg gjørdi av, at fekk eg møguleikan, mátti eg koma

til Føroyar, og fyrstu ferð, hann fekk høvi at koma higar, var í 2013, tá ið tey vóru farin eina ferð í Norðurlondum.

Nakað frammanundan høvdu Eduardo og Renata hitst einum býbussi í Rio de Janeiro.

Uttan at vita av hvørjum øðrum, var stutt ímillum, har tey búðu, og tey koyrdu hvønn dag í sama bussi til og frá arbeiði. Men ein dagin komu tey av tilvild at sita undir liðini á hvørjum í bussinum. Tey fullu í prát,

Eduardo aftur at hugsa um Føroyar og tey vóru so forvitin eftir at siggja landið, at tey gjørdi av at leggja leiðina framvið. Hetta var á hávetri í februar so tað var bæði myrkt, kalt.

- Vit steðgaðu bara í tveir dagar, men tað var nóg mikið til at vit vórðu fullkomiliga burtur í hesum landinum, og vit vórðu skjótt samd um, at her máttu vit koma aftur.

Longu summarið eftir, í 2014, vóru tey aftur í Føroyum. Tey vórðu trúlovað stutt áðrenn tey komu higar

hugtikin av fólkinum, og í Suðuroy hittu vit nøkur óvanliga fitt og hjálpsom fólk.

Onki betri stað enn Føroyar

Eduardo og Renata eru úr heilt hvør sínum parti í Brasil, og tey búgva og arbeiða í Rio de Janeiro, sum aftur er í einum triðja landsparti.

- Brasil er eitt ógvuliga stórt land, og sostatt var tað at kalla ógjøriligt at savna alla familjuni til eina brúdleypsveitslu. Sostatt gjørdi vit bara av at finna upp á okkurt heilt nýtt og vit kundu ikki hugsað okkum nakað betri stað at gifta okkum í enn í Føroyum.

- Føroyar hava fingið stóran týðning fyri okkum. Longu fyrstu ferð, vit vóru her, varnaðust vit beinanvegin, hvussu stór-fingin náttúran í Føroyum er, og hvussu fittir føroyingar eru, sigur Renata.

Tey gera eisini púra avgjørd av við mýtuna um, at føroyingar eru so stillir og afturhaldandi, hálgum smædnir, móttvegis fremmandafólk.

- Hóast tað var fyrstu ferð føroyingar hittu okkum, var tað sum vit høvdu kenst alt lívið. Í roynd og veru var móttøkan, vit fingi, so ótrúlig, at tað var okkum beinanvegin greitt, at her máttu vit koma aftur og steðga eitt sindur longri.

- Í Brasil hava vit mangan eitt grundleggjandi misálit á fremmandafólk, men føroyingar eru so álitisfullir og fittir, og taka ímóti fremmandum við opnum ørmun. Eg haldi eisini, at føroyingar eru ektaðir, og at teir meina tað av hjarta, tá ið teir

taka væl ímóti fremmandafólki. Tað gera fólk í Brasil ikki altíð, sigur Eduardo.

Veðrið er eingin forðing

Eitt, nógvur útlendingar halda er tað keðiligasta við Føroyum, er veðrið. Tað halda Eduardo og Renata ikki.

- Í Rio er ómetaliga heitt, so okkum dámar betri, at tað er svaltari, siga tey.

Kortini halda tey, at tað kundi kanska regna eitt sindur minni, og at veðrið eitt sindur minni av mjørka.

- Regnið og mjørkin er tað einasta, eg kundi hugsað mær, var øðrvísi í Føroyum.

Men tey halda eisini at tað er merkiligt, at tað er ljóst at kalla allan sólakringin, hesa árstíðina.

- Eina náttina vaknaði eg og helt at eg hevði gloymt at sløkkja. So eg gekk eina góða løtu og leitaði eftir kontaktini, áðrenn tað klárnaði og eg sá, at tað var tí, at tað var sum á aljósum degi, hóast tað var mitt um náttina, sigur Eduardo.

Tey duga væl at ímynda sær, at tey kundu búð í Fø-

Hóast tey bara hava verið í Føroyum í nakrar dagar tilsamans, hava tey longu fingið samband við nógvar føroyingar. Føroyingar eru eitt óvanliga fitt, opið, álitisfult og ekta fólkaslag, sigur Eduardo

higar, og síðani tá havi eg altíð havt Føroyar í huganum og sigur Eduardo.

Men tað er langt úr Brasil

tað vant upp á seg og tey blivu góð.

Og nú tey vóru farin á ferð í Norðurlondum, kom

síðst í mei.

Í Føroyum steðgaðu í eina viku og vóru eisini í Suðuroy. - Vit vórðu fullkomiliga

